

ẢO LĨNH KỲ

QUY CÔ NỮ

Trần Hữu Nùng dịch

Họa
Thiên
thư

NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC

Mục lục

1. Thuyền Ma.
2. Câu Mạng.
3. Xác Chết.
4. Oán Cũ (1).
4. Oán Cũ(2)
5. Thủy Chiến (1)

ẢO LINH KỲ

Quỷ Cổ Nữ
www.dtv-ebook.com

1. Thuyền Ma.

Năm Sùng Trinh thứ 121*.

*1640

Quần đảo Thặng Tứ, biển Hoa Đông.

Khi Hồ Vạn Tùng bắt gặp thuyền ma thù quá muộn, không quay về được nữa. Bấy giờ trời vừa nhá nhem nên hắn vẫn thấy rõ thứ quái quỷ ấy, nó ăn khớp với miêu tả của các cụ già trong thôn, cột buồm cao, mạn thuyền dài, phiêu diêu dạo chơi tựa hồ không mục đích, im hơi lặng tiếng, không căng buồm, không quạt chèo, không đèn đóm, không bóng người. Dù có phải thuyền ma hay không, Hồ Vạn Tùng cũng chẳng trốn đi đâu được.

Lệnh cấm viễn ban ra hau trăm năm trước, mấy năm gần đây đã nới lỏng, thuyền tuần tra của quan binh cũng không xuất hiện ở vùng biển khuất nẻo này. Đối với một ngư dân như gã, đây quả là thời điểm thuận lợi để mưu sinh.

Đơn độc một mình một thuyền kiếm sống nơi vắng vẻ, chẳng lạ gì mưa bão, cuồng phong, sóng bạc đầu, xoáy nước, cướp biển, nhưng lúc này lại chạm trán thuyền ma! Ai cũng biết ba mươi sáu chước, chước chuồn là hơn, nhưng nói thì dễ chứ làm có dễ đâu.

Dưới ánh hoàng hôn đang sẫm màu, thuyền của Hồ Vạn Tùng tiến thẳng đến đón đầu, con thuyền ma lù lù trôi lại như một đám mây đen! Các cô lão từng kể rằng, ai gặp thuyền ma thì rơi xuống biển mà chết, mắt chỉ còn hai cái hốc, thất khiếu rách toạc. Hồ Vạn Tùng vốn không phải hạng nhát gan,

vắng không đã tránh cho xa, nhưng đột nhiên gã thấy hoang mang, lòng dạ rời bời, sắp tới gần thì phát hoảng, liền quay mũi thuyền ra sức chèo, như thể muốn thoát khỏi cơn bão đang kéo đến. Nhưng không kịp.

Chẳng rõ con thuyền ma đang thuận gió, hay được một sức mạnh trong cõi u minh tiếp sức, nó lao đến như tên bắn. Hồ Vạn Tùng kịp nhảy ào xuống biển, nếu không đã phải chịu chung số phận bị đâm vỡ tan tành như con thuyền nhỏ.

Hồ Vạn Tùng giỏi bơi lội, sau một hồi vẫy vùng và đập nước, gã đã ổn định được tinh thần, rồi thầm tính toán. Khu vực này có đến vài trăm hòn đảo nhỏ, gã hiện cách hòn đảo gần nhất chưa đến vài dặm. Nếu bơi từ từ rồi lên bờ, chờ đến sáng mai sẽ gặp thuyền cá của ngư dân. Nhưng sau một ngày làm việc vất vả, Hồ Vạn Tùng hơi đuối sức. Gã lại nhìn con thuyền ma cách đó không xa, bỗng đổi ý. Hừ! Đã rơi vào tình thế hết đường tháo chạy, sao ta không liều một phen để làm rõ mọi chuyện, coi như chuyến đi này vẫn có chút thu hoạch.

Hồ Vạn Tùng bơi nửa vòng quanh con thuyền ma, nhận ra một bên mạn thuyền có thang gỗ thò xuống mặt nước. Thuyền ma có khác, gỗ đã mục, nhưng sờ vào vẫn khá chắc chắn. Gã bèn trèo lên mấy bậc thang, thở mạnh, nhổ nước bọt mần mần, tự nhủ " Chỉ nhìn thoáng qua rồi nhảy xuống nước luôn".

Trưa hôm sau, một con thuyền nhỏ cập vào hòn đảo vô danh bé tẹo gần đảo Hoàng Long. Người chèo thuyền bước lên bãi cát lổn nhổn đá, nhìn thấy một người nằm đó, chắc chỉ nửa canh giờ nữa thì biến thành xác chết. Người này thoi thóp thở, thất khiếu rỉ máu, mắt chỉ còn là hai cái hốc sâu hoắm. Cho nên gã không nhìn thấy bóng người bước đến, không thể nói tên mình là Hồ Vạn Tùng, càng không thể kêu lên, nhưng vẫn nghe được tiếng bước chân đang tới gần.

Người này ngồi thụp xuống xem xét các vết thương trên thân thể Hồ Vạn Tùng, khẽ thở dài " Bao nhiêu người rồi?". Không rõ là hỏi Hồ Vạn Tùng hay hỏi chính mình. Tay trái Hồ Vạn Tùng run run, như dồn toàn bộ sức lực cuối cùng vào cử động này. Người vừa đến thoáng ngẩn ra, hai tay cố nâng nửa người bên trái của Hồ Vạn Tùng lên. Bên dưới là một nhúm sỏi nằm trên đám cỏ biển. Tổng cộng có mười hai viên.

" Ta sẽ đưa cho mẹ người năm mươi lạng bạc, sai người chăm sóc bà đến cuối đời. Người anh em cứ yên tâm ra đi."

Cơn đau hành hạ Hồ Vạn Tùng mấy canh giờ như đang trào ra hai hốc mắt trống rỗng. Gã tưởng chừng mình lại nhìn được vạn vật, nhìn được ánh nắng sáng lòa và bóng người chập chờn trước mặt.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỲ

Quỷ Cổ Nữ
www.dtv-ebook.com

2. Câu Mạng.

Hồ Chiêu Dương, Giang Kinh.

Ánh tà dương ngày thu nhuộm màu ảm đạm, ngập ngừng rơi về phía chân trời. Trên con đường mòn Chiêu Dương, một cỗ xe ngựa đang phóng như bay. Từ xa đã nhìn thấy bờ hồ, sóng nước lấp loáng màu cam nhạt dưới nắng chiều.

Đảo Hồ Tâm lưng danh đã bị đám cỏ lau héo úa che khuất, từ đường cái khó mà nhìn thấy rõ ràng. Dầu vậy, không khí êm đềm vẫn đủ sức níu giữ lữ khách dừng chân. Xe chạy chậm lại, rèm gấm vén sang bên, để lộ một khuôn mặt tuyệt mỹ chẳng khác nào tiên nữ. Gió bụi đường xa cũng không làm giảm sắc xuân của nàng. Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ sẽ thấy khuôn mặt ấy thoáng nét ầu sầu. Thiếu nữ khẽ hỏi, "Đã đến nơi rồi phải không Long lang?"

Người đàn ông đánh xe giật mạnh dây cương, cỗ xe lăn thêm vài bước rồi dừng hẳn, chàng ngoái lại, "Đúng thế! Từ nay vận mệnh của hai ta gắn chặt với nơi này."

Giữa lòng hồ có một bí mật chỉ mình Phượng Trung Long được biết. Chàng là một cường đạo nguy hiểm bậc nhất hiện nay. Cứ như lời những người kể chuyện rong, thì trong các công văn của Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng*, trong các điệp văn cáo thị của nha môn các cấp, Phượng Trung Long là tên tội phạm tàn ác khét tiếng.. Tróc nã tội phạm vốn là việc của các địa phương, nhưng nay Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng phải đích thân đi bố trí thiên la địa võng, là bởi Phượng Trung Long đã gây ra những chuyện tày trời,

hết cướp của nhà giàu chia cho dân nghèo giờ lại cướp Tiết Oanh Oanh*, ái nữ duy nhất của Tiết Quốc Quan, thượng thư bộ Lại, đại học sĩ viện Võ Anh. Phượng Trung Long là kẻ "tu luyện" giữa chốn làng chơi, đúng như tên của chàng, "rồng giữa bầy phượng". Nhưng kể từ khi trông thấy Tiết Oanh Oanh ở tết hoa đăng năm ngoái, chàng đem lòng say đắm, tìm cách len vào Tiết phủ gặp gỡ nàng. Không ngờ lại nhanh chóng giành được trái tim của Tiết tiểu thư, được nàng nguyện gửi gắm cả cuộc đời. Rồi chàng đưa tiểu thư đi trốn, hứa hẹn rằng sẽ để cho nàng sống đầy đủ hơn cả trong phủ nhà. Chàng nói là làm, hay chỉ cao hứng thề nguyện lúc đắm say.

Câu trả lời, nằm ở hồ nước này.

* Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng nằm trong hệ thống giám sát quan lại thời nhà Minh, hoạt động như tình báo, mật vụ, điều tra, an ninh, thanh tra chính phủ...

"Ảo linh kỳ" thoát tiên được cấu tứ như tiền truyện thuộc series Hồ sơ tội ác, có sử dụng Phần dẫn của "Hồ tuyệt mệnh" và Khúc đệm của "Tơ đồng rỏ máu". Nhưng trong quá trình sáng tác, Quý Cổ Nữ đã phát triển thành series riêng, một số chi tiết vív thể cũng được tách bạch độc lập hoặc chỉnh sửa lại cho phù hợp, ví như tên của cô tiểu thư này.

Rèm xe khép lại, roi ngựa vung lên, cỗ xe lại chậm chậm di chuyển. Xe hơi rung lắc khi rời khỏi đường cái. Đi đến khi trời vừa sập tối, hai người trông thấy phía trước có vài gian nhà đơn sơ nhìn ra mặt hồ. Đó là nơi họ đã thuê. Phượng Trung Long đỡ Tiết Oanh Oanh xuống xe, áy náy nói, "Nàng phải chịu vất vả rồi."

Tiết Oanh Oanh nhìn gian nhà tuềnh toàng, rồi ngoảnh ra mặt hồ xám xịt lạng ngất, hờ hững nói, "Chàng mới vất vả chứ! Chúng ta nên đi nghỉ sớm đi."

Phượng Trung Long nhận ra nét băn khoăn của nàng, "Ta biết, nàng từ nhỏ sống trong nhung lụa, nay để nàng phải ở túp lều này, lại chẳng có a hoàn nào hầu hạ, thực khổ quá! Chỉ cần nàng chịu khó vài hôm, chờ ta..."

Tiết Oanh Oanh ngắt lời, "Không phải vì thế..."

Phượng Trung Long hiểu ra, "Nàng vẫn băn khoăn về mấy câu lão thầy tướng nói đấy ư? Nàng không nhớ mọi người trong ngoài phủ Giang Kinh đều gọi lão là gì à! Đạo trưởng hảo huyền, Vô Kê* đạo trưởng! Lão ta toàn nói những điều vu vơ mà!"

* Viễn vông, vô căn cứ.

Có phải là vu vơ không. Tiết Oanh Oanh không biết, nàng không muốn tranh luận vô ích.

Lời dặn dò qua bức rèm của Vô Kê đạo trưởng vẫn văng vẳng bên tai, "Chớ đến gần hồ Chiêu Dương. Nếu nhìn thấy một người khoác áo tới đội nón lá đang buông cần nhưng không có dây câu, thì phải tránh càng xa càng tốt."

"Câu cá không mắc dây câu, thì câu cái gì?" Tiết Oanh Oanh ngây thơ hỏi, cũng tại chưa từng nghe Phượng Trung Long kể về sự tích thú vị này của hồ Chiêu Dương.

"Không phải câu cá, mà là câu người, tức là tính mạng!" Đạo trưởng nói thẳng, "Tiểu thư đã nghe rõ nhưng vẫn chưa hiểu nhỉ! Nếu thấy người khoác áo tới đội nón lá buông cần câu, thì sẽ có người phải chết bất đắc kì tử."

"Ý ông nói là... chồng tôi..."

"Ít ngày nữa e sẽ gặp nạn đổ máu."

Phượng Trung Long cười khẩy. "Nghề nghiệp" của chàng, lúc nào mà chẳng có nạn đổ máu rình rập? Đã bao nhiêu lần đối đầu với nhân sĩ võ lâm hai phái chính tà, thương tích trên người có lẽ không ít hơn số trâm thoa cài tóc Tiết Oanh Oanh dùng từ bé đến giờ.

Nửa đêm, Tiết Oanh Oanh giật mình tỉnh giấc bởi tiếng gió mưa. Phượng Trung Long mệt nhọc vì nhiều ngày đi đường, đang ngủ say như chết. Nghe gió lùa vào, Tiết Oanh Oanh khoác áo, bước đến bên cửa sổ. Căn nhà cũ kỹ, cửa sổ xiêu vẹo, nòng định đóng cửa lại cho khít nhưng gió mạnh cứ thổi bật cánh cửa, giấy dán cửa cũng suýt bị thổi tung.

Ngoài kia, hồ Chiêu Dương chìm trong mưa gió mịt mù. Gió to mưa lớn xối xả, ánh chớp loang loáng như những con rắn tung hoành khắp bầu trời. Dưới ánh chớp sáng, trên mặt hồ có con thuyền đơn độc với một bóng người mặc áo tơi đang ngồi câu cá. Người ấy ngồi cứng đờ như pho tượng đá. Tiết Oanh Oanh sửng sốt, ngỡ mình ngái ngủ hoa mắt. Nàng cố nhìn kỹ, thì thấy đúng như thế, thậm chí còn thấy cả cần câu của người ấy... không mắc dây câu!

Nếu thấy người khoác áo tơi đội nón lá buông cần câu, thì sẽ có người phải chết bất đắc kỳ tử.

Bỗng có một bàn tay đặt lên vai, Tiết Oanh Oanh sợ hãi kêu lên. Thì ra là Phượng Trung Long.

"Đang gió mưa thế này, sao lại ra đây đứng? Lỡ bị cảm lạnh thì ta biết ăn nói với phụ thân nàng ra sao?" Phượng Trung Long dịu dàng nói đùa.

"Long lang có nhìn thấy con thuyền nhỏ... và người mặc áo tơi không?"

Phượng Trung Long nheo mắt nhìn ra xa. Chỉ có màn đêm với cơn mưa ào ào đổ xuống. "Bao năm qua ta ngày ngủ đêm thức, luyện được khả năng

nhìn đêm, mắt tỉnh hơn cả linh miêu. Lúc này trên mặt hồ chẳng có thuyền hay người nào cả."

Tiết Oanh Oanh lại nhìn thật kĩ, ừ nhỉ, mặt hồ chỉ là một màu đen kịt. "Nhưng rõ ràng là thiếp nhìn thấy..."

"Trò lừa đảo của lão đạo sĩ giẻ rách khiến nàng hoang mang rối trí, nên tưởng tượng ra ảo ảnh đó thôi!" Phượng Trung Long ôm choàng Tiết Oanh Oanh rồi khép cửa sổ lại, "Nương tử cần nghỉ ngơi thật nhiều cho lại sức. Ta cũng muốn ngủ một giấc cho khỏe. Ngày mai nếu trời quang đãng ta sẽ lặn xuống đáy hồ tìm kho báu."

Tiết Oanh Oanh không sao ngủ được nữa. Sáng sớm mưa gió dần ngớt, nàng mới chợp mắt, khi tỉnh dậy thì không thấy Phượng Trung Long ở bên. Cảm giác chẳng lành dâng lên, nàng gọi lớn "Long lang" nhưng không thấy hồi âm. Nàng chạy ra khỏi buồng ngủ.

Trên bếp lò là nồi cháo còn nóng, thanh loan đao vẫn đặt trên bàn, nhưng không thấy bóng dáng chồng đâu. Tiết Oanh Oanh vội mở cửa chạy ra. Gió mát từ hồ thổi vào, nước hồ trong vắt, tĩnh lặng, tưởng như đêm qua không hề có mưa to gió lớn. Vẫn không thấy Phượng Trung Long.

Tiết Oanh Oanh thần người nhìn mặt hồ, lòng trĩu nặng. Lẽ nào lời nói của lão đạo trưởng rồ dại ấy đã ứng nghiệm?

"Nương tử..."

Tiết Oanh Oanh kinh ngạc quay người lại, Phượng Trung Long đang đứng phía sau, y như đêm qua.

"Thiếp tìm chàng mãi..." Tiết Oanh Oanh đưa tay giữ ngực.

Phượng Trung Long giơ mảnh giấy làm từ vỏ cây dâu lên, "Ta đang ngồi

ở cửa sau nghiên cứu tấm bản đồ này."

Quên mất nhà có cửa sau, Tiết Oanh Oanh khẽ thở dài rồi nhào vào lòng Phượng Trung Long, "Thiếp sợ quá." Nhưng nàng lại nghi hoặc, Phượng Trung Long có trí nhớ cực tốt, hồ Chiêu Dương thì không lớn, sao còn cần dùng đến bản đồ?

Phượng Trung Long cười lớn, "Làm xong vụ này, ta sẽ rửa tay gác kiếm. Chứ tiếp tục hành nghề, phiêu bạt sóng gió, thì khác nào bắt nàng quanh năm phải sống trong kinh hãi?"

Tiết Oanh Oanh nhìn mặt hồ, "Thiếp chỉ mong chàng quên hẳn vụ này, hai ta sẽ đi khỏi đây, càng xa càng tốt."

Chỉ vì câu nói của gã đạo sĩ điên rồ ấy? Phượng Trung Long phớt lờ, đoạn mở tấm bản đồ ra, "Nàng nhìn đi, chỗ này là đảo Hồ Tâm. Ta đã thuê sẵn một con thuyền của ngư dân. Bây giờ ta khởi hành, khoảng nửa canh giờ sẽ tìm thấy chỗ lặn cạnh đảo. Dù thành công hay không, trước khi trời tối ta cũng trở về đây."

Tiết Oanh Oanh lặng lẽ gật đầu.

Phượng Trung Long nhanh chóng thay bộ quần áo lặn*. Trước khi đi, chàng hôn má Tiết Oanh Oanh. Nàng bỗng nắm chặt cánh tay chàng, "Long lang, vụ cuối cùng này, chàng không làm cũng chẳng sao. Thiếp không cần ăn ngon mặc đẹp, không cần a hoàn hầu hạ, thiếp sẽ tập làm việc nhà. Trang sức ngọc ngà đem theo, bán đi cũng đủ để hai ta mở một cửa hàng hoặc mua vài mẫu ruộng tốt. Thiếp không muốn..."

* Thủy kháo. Loại trang phục lặn liền thân bó sát làm từ da cá mập, trơn nhẵn, có khả năng giữ nhiệt.

"Nàng không muốn ta phải mạo hiểm." Phượng Trung Long khẽ vuốt tóc

Tiết Oanh Oanh, "Nhưng lần này mạo hiểm không đáng kể. Trên giang hồ, các băng hữu gọi ta bằng biệt hiệu Phượng Trung Long là vì ta có biệt tài sông nước vô địch, lặn dưới nước như giao long. Năm xưa cướp một thuyền chở bạc, ta đã trôi dạt trên bờ biển Hoàng Hải ba ngày ba đêm. Nàng nhìn xem, hồ nước này phẳng lặng như gương, không sóng không gió, cẩn thận tìm kiếm thì đâu thể xảy ra chuyện gì?"

"Dưới hồ có yêu quái, có ma thì sao?"

Phượng Trung Long bật cười, "Nàng xem kịch và đọc dã sử nhiều quá. Ta từng bơi lặn vô số sông ngòi hồ ao, chưa từng nhìn thấy quỷ quái, quanh năm đi đêm, cũng chẳng bao giờ gặp ma gặp quỷ!"

"Nhưng..."

"Nàng đừng lo. Chuyển này thành công thì sẽ sung sướng cả đời, ta sẽ bỏ nghề cường đạo. Nàng biết không, trong thiên hạ có vô số bồ khoái* danh tiếng chỉ mong sau này chết đi, bia mộ được khắc dòng chữ vẻ vang 'Người đã bắt được tên tội phạm khét tiếng Phượng Trung Long'. Mặt khác, dù nàng sẵn lòng làm vợ một nhà nông, nhưng cấy cày dệt vải muôn phần khổ cực, ta thật không đành lòng!"

*Viên chức võ bị chuyên lòng bắt tội phạm thời xưa ở Trung Quốc. Tương đương cảnh sát ngày nay.

Tiết Oanh Oanh khó mà bị thuyết phục, nàng đành đưa ra một chiêu cuối cùng, "Long lang, thiếp biết không thể ngăn chàng. Nhưng có điều này thiếp chưa kịp nói... thiếp đã mang thai."

Phượng Trung Long trợn tròn mắt ngạc nhiên, mặt tươi dần, chàng nở nụ cười ngọt ngào, ôm chầm lấy Tiết Oanh Oanh, "Thật ư? Ta sắp được làm cha rồi!"

Phượng Trung Long từ nhỏ mồ côi cha mẹ, không người thân thích, lớn lên trong sóng gió gian nan, dĩ nhiên muốn đem đến cho con mình mọi thứ tốt đẹp nhất trên đời, " Nuôi con cái thực không dễ gì, riêng vì nó thôi, ta cũng nên bỏ nghề đạo tặc. Chuyến này vừa khéo để con chúng ta không phải khổ như ta hồi xưa."

Tiết Oanh Oanh đậm hồi hận, vì rõ ràng tin mừng càng khiến Phượng Trung Long thêm quyết tâm hành động.

Phượng Trung Long chèo thuyền lao đi như bay. Nhìn khắp xung quanh không thấy bóng con thuyền nào khác. Lúc này chàng có cảm giác mình là người may mắn nhất trên đời, có hồng nhan tri kỉ, có đứa con cốt nhục, có vàng bạc đầy nhà... à, chưa có vàng bạc đầy nhà, nhưng sau ngày hôm nay thôi là chẳng thiếu gì nữa. Niềm vui khó tả gắn liền với chuyến đi, chỉ thoáng chốc con thuyền đã cập đảo Hồ Tâm.

Chèo thuyền đến một tảng đá nhỏ dài nhô lên mặt nước, Phượng Trung Long ngẩng đầu nhìn trời, xem xét phương hướng, rồi xác định đây chính là tảng đá Long Tu* trên bản đồ. Chàng buộc thuyền vào Long Tu, hít sâu một hơi rồi lặn xuống hồ.

* Râu rồng.

Bơi một hồi không rõ bao lâu, mắt cá chân chàng bị bóp chặt, bấp chân giật một cái. Không lẽ vương phải thủy tảo?

Chàng cúi đầu nhìn về phía sau, rong tảo cỏ cây đều không thấy, chỉ thấy một bóng đen đang tiến đến gần. Phượng Trung Long vội rút thanh đao răng cưa chuyên dùng giao chiến dưới nước, chuẩn bị đối phó.

Trên mặt đất, Phượng Trung Long không dám tự xưng đệ nhất, nhưng ở dưới nước, kẻ có võ công áp đảo chàng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Thế nhưng bóng đen kia ở khắp xung quanh. Cảm giác căng thẳng gay gắt đang áp sát mà không sao nhìn rõ kẻ địch. Bất chợt, lần đầu tiên trong lòng nước, Phượng Trung Long cảm thấy sợ hãi. Và giá lạnh. Nước hồ vốn mát rượi, nhưng lúc này lại tê buốt như băng.

Gần đến hoàng hôn, Tiết Oanh Oanh nghe lòng càng lúc càng trĩu nặng, tâm trạng trùng xuống còn nhanh và nặng nề hơn cả ánh chiều tà. Nàng nhìn về phía đảo Hồ Tâm, không thấy bóng con thuyền nào. Nàng cứ thế đứng bên bờ hồ, cho đến khi trăng soi đầy nước.

Hai ngày sau, xác Phượng Trung Long nổi lên.

Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỲ

Quý Cổ Nữ
www.dtv-ebook.com

3. Xác Chết.

Bố khoái trẻ tuổi Liêu Nhất Kiệt, thường gọi A Kiệt, là người đầu tiên nhận được tin ngư dân báo "có án mạng". Bấy giờ đang ở dịch trạm bên hồ Chiêu Dương, gã hồi hộp khôn tả. Làm bố khoái từ năm ngoái nhưng vẫn chỉ là chân sai vặt, đây là thông lệ đối với lính mới, không thể oán trách ai. Biết đâu lần này lại được điều tra phá án? Tất cả đều do bố đầu* Mạc Tông Trạch sắp xếp.

* Người đứng đầu các bố khoái. Dạng như cảnh sát trưởng ngày nay.

A Kiệt cảm thấy bố đầu rất tử tế với mình. Với khuôn mặt ôn hòa, Mạc Tông Trạch thường kiên nhẫn phân tích tình tiết các vụ án, từng bước gợi mở suy luận cho gã.

Tiếng vó ngựa gập gáp dồn dập gõ trên mặt đường lát đá xanh.

"Tránh ra, tránh ra!" Bố khoái A Kiệt vừa vung roi thúc ngựa vừa hô lớn, người đi đường và các thương nhân lữ mắt nhìn lên. A Kiệt không có ý ra về ta đây để hù dọa ai, gã thực sự sốt ruột, lòng như lửa đốt. Gã không về nha môn phủ Giang Kinh mà phóng đến trước quán rượu Giang Tả. Vừa xuống ngựa, chân còn chưa đứng vững, A Kiệt đã chạy xộc qua cánh cửa thấp lè tè.

"Vẫn còn sớm, chúng tôi chưa tiếp khách!" Tiểu nhị xẵng giọng.

"Người chưa tiếp thì ta tiếp!" A Kiệt đáp. Đợi mắt quen với bóng tối bên trong, gã đi thẳng tới cái bàn kê ở góc nhà, một đồng thịt đang nằm dưới đất ngay cạnh chân bàn. Thoạt nhìn cứ tưởng là xác chết, nhưng tiếng ngáy khò

khò chứng tỏ người còn sống.

Đồng thịt này chính là bổ đầu Mạc Tông Trạch của phủ Giang Kinh, người giữ gìn sự bình an cho bốn trăm ngàn dân chúng địa phương. A Kiệt cúi xuống lay Mạc Tông Trạch, "Mạc bổ đầu! Có án mạng!"

Mạc Tông Trạch vẫn nhắm mắt, xua tay, "Người cứ đến đó trước đi! Ta phải uống thêm chén nữa rồi mới ra trận được!" Nói rồi ông giơ cao hai chân như đang phi ngựa, sau đó lại phì phò kéo bễ.

A Kiệt đành phải gọi, "Tiểu nhị!"

Tiểu nhị hiểu ý, bèn bưng đến một bát nước lạnh. A Kiệt đón lấy rồi hắt luôn vào mặt Mạc Tông Trạch.

"Có án mạng! Bổ đầu! Án mạng!"

Khi chạy đến hiện trường ven hồ, Mạc Tông Trạch đã gần tỉnh rượu. Vị trí này ở mé Đông Nam hồ Chiêu Dương, là bãi cát hoang vu, họa hoằn mới có thuyền nhỏ không sợ mắc cạn qua lại. Thôn xóm gần nhất cũng cách nơi này hơn một dặm.

Ba bổ khoái đến trước đang quát đuổi những người không có phận sự tản bót, thấy bổ đầu đến, họ bước lên chào hỏi chờ lệnh.

Sau khi tỉnh rượu, Mạc Tông Trạch như lột xác, ngoại trừ cái mũ đội hơi lệch và râu ria không xén tỉa, ánh mắt ông sáng quắc, toát lên thần thái mạnh mẽ của một bổ đầu. Quyết đoán và thành thạo, ông phái một bổ khoái đi tìm ngư dân phát hiện thi thể sớm nhất để hỏi han tình hình và ghi chép cụ thể, một bổ khoái khác đi tìm không khí ở khu vực xung quanh, rồi bổ khoái thứ ba phi ngựa đi gọi lão Khâu, tức ngỗ tác* Khâu Tam Giáp.

*Pháp y. Chức quan chuyên làm việc khám nghiệm tử thi.

A Kiệt ngáp ngừng, "Còn tiểu nhân..."

Mạc Tông Trạch ra lệnh, "Đi theo ta!"

A Kiệt mừng rỡ, vậy là bố đầu đã cho gã cùng điều tra vụ án.

"Trước hết hãy nhắc nhở dân chúng, đừng xem cũng được nhưng đừng xúm lại, nếu bước vào thêm thì bắt giam, xử tội!"

Mạc Tông Trạch cúi xem hiện trường. Ba cái xác trên bãi cát ven hồ, một không đầu, một bị phanh lồng ngực, một bị chặt bỏ tứ chi. Máu loang trên đá sỏi, gió hiu hiu thổi không xua nổi mùi tanh.

Xác cụt đầu là nam, thấp lùn, da dẻ cho thấy ở lứa tuổi trung niên. Xác bị phanh lồng ngực là nữ, có chút nhan sắc, cải dạng nam trang kiểu các nữ hiệp lang bạt giang hồ. Xác thứ ba là một thanh niên cao to, chỉ hiềm tứ chi bị cắt bỏ. Xác cụt đầu thì không nói, nhưng khuôn mặt hai cái xác còn lại đều bình tĩnh, cam chịu cảnh chết thảm. Thật kì quái!

Nghe tiếng thở hỗn hển sau lưng, Mạc Tông Trạch trở cây liễu lớn gần đó, nhắc nhở, "Nôn ọe thì chạy ra chỗ kia, đừng để dân chúng nhìn thấy, mất oai ra."

A Kiệt định hiên ngang trả lời "Tiểu nhân không hề buồn nôn", nhưng dịch vị cứ mấp mé trào lên miệng không làm sao nói được. Gã chạy vút tới gốc liễu xả sạch mấy cái bánh vùng vừa ăn lúc sáng. Ở đó có vài bãi chất thải tương tự, xem chừng là của ba đồng liêu. Cũng như A Kiệt, bọn họ đều là người phạm cả.

Tay bố khoái trẻ quay trở lại.

Mạc Tông Trạch đang lom khom quan sát cái xác cụt đầu, "Thấy sao?" Giọng khàn đi vì căng thẳng.

A Kiệt đáp, "Tiểu nhân tạm ổn, không buồn nôn nữa."

"Ta đang hỏi đánh giá của người về án mạng." Mạc Tông Trạch ngoái lại, cau mày, ánh mắt không rõ là sốt ruột hay đau thương.

A Kiệt liếc nhìn ba cái xác, nghĩ ngợi rồi nói, "Rõ ràng đều là dân giang hồ. Binh khí vẫn còn đeo bên mình, kiếm Thất tinh, câu Uyên ương, đinh ba Tiệt long. Có lẽ họ thuộc các phái Điểm Thương, Ngô Việt Thế Gia và Tấn... Tấn Đông Thần Nông Giáo."

"Tấn Bắc Thần Nông Giáo!" Mạc Tông Trạch càn cau mày.

"Vâng, Tấn Bắc... Và, ối chà! Đều bỏ mạng bởi binh khí đặc trưng của chính mình!"

A Kiệt lại nhìn ra phía cây liễu, sẵn sàng chạy thêm chuyển nữa. Khuôn mặt bỗng thoáng nét thông cảm nhưng mau chóng trở về nghiêm nghị. Nghe xong nhận định của A Kiệt, ông thấy hài lòng với tay lính mới, "Người hiểu biết cũng khá đấy!"

"Tiểu nhân thường trò chuyện với lão Khâu nên cũng lĩnh hội được chút ít."

Lão Khâu là một cao nhân thuộc hạng nhất nhì trong ngành, ngay người của Cẩm Y Vệ và Đông Xưởng khi gặp các vụ án hóc búa cũng phải đến gặp để thỉnh giáo.

"Nếu lão Khâu có mặt ở đây xem xét nạn nhân, sẽ phán đoán ra sao về nhân thân của hung thủ?" Mạc Tông Trạch nói như hỏi chính mình.

A Kiệt nói, "Nghe đồn nhà Mộ Dung ở Cô Tô có tuyệt chiêu Đấu chuyển tin di, khiến đối phương lâm vào tình thế gậy ông đập lưng ông..."

Mạc Tông Trạch phì cười, "Tào lao, tin thế nào được?"

A Kiệt lại ngẫm nghĩ, "Nếu hung thủ là dân bản địa, thì đúng là y!"

Cơ mặt giãn gập, Mạc Tông Trạch không hỏi thêm nữa. A Kiệt trẻ người non dạ, không nhận ra nét biến đổi trên khuôn mặt bố đầu, nên nghĩ rằng ông chưa hiểu rõ ý mình, "Kẻ ra tay kinh khủng thế này, nếu là dân bản địa, thì chỉ có... Đoạn Chỉ Ma*!" Nói xong mới nhận ra mình trót lảm lời, A Kiệt len lén nhìn bố đầu, thấy sắc mặt ông sa sầm.

* Ác ma chặt ngón tay.

Đoạn Chỉ Ma là gai trong mắt dằm trong tim Mạc Tông Trạch, là nguyên nhân khiến ông sớm chiều chìm đắm trong men rượu, là kẻ đã khiến ông sống không bằng chết.

A Kiệt lại nhìn ba cái xác rồi bỗng giật mình kêu lên. Các ngón trở phải đều bị xén phẳng!

Sao lão Khâu vẫn chưa đến?

Lão Khâu đến hiện trường, nhưng không thấy xác đâu nữa. Lúc nhận được tin báo thì viên ngỗ tác kì cựu này đang say sưa ở Ánh Xuân Uyển. Khác với bố đầu, Khâu tiên sinh không say rượu mà say mỹ nhân, giờ đang tựa vào lòng mỹ nhân mũm mĩm Tiểu Hồi Hương! Tiếng là "tiểu" nhưng Hồi Hương không còn trẻ nữa, tuổi phải ngoài bốn mươi rồi. Xưa là hoa khôi một thời, nay luống tuổi nhưng vẫn còn một chút xuân sắc, bà hùn vốn với Ánh Xuân Uyển để mưu sinh, không mặn mà tiếp khách nữa, chỉ thỉnh thoảng mới gán bó một đêm với những tri kỉ cũ.

Đại sảnh bên dưới huyên náo, một tên tiểu nhị đang léo nhéo loan tin xác chết bên hồ. Ánh Xuân Uyển nằm ngay phía Tây hồ, đứng trên gác nhìn được toàn cảnh. Lão Khâu hỏi vị trí cái xác, nghe ra chỉ cách cửa chính lầu xanh

một tầm bắn tên. Dây lưng còn chưa thắt lại tử tế, lão đã vác thân hình ục ịch chạy đến hiện trường.

Ven hồ chủ yếu là cát mịn, lão Khâu nhận ra vài chỗ hơi trũng, xác đã từng nằm đây, được xem xét xong thì khiêng đi.

Tiểu nhị bô bô nói, nạn nhân chết đuối, ban nãy còn có năm sáu người túm tụm vây quanh, bây giờ cả người lẫn xác đều đi đâu không rõ. Thật mờ ám!

Lão Khâu bỗng thấy bức bối, lão vịn vẹo tấm thân béo tròn, lại chạy về Ánh Xuân Uyển, lên thẳng lầu ba. Đứng trên này nhìn ra xa sẽ thấu vào mắt tất thấy đường cái hay lối mòn.

Trên đường cái hướng Tây Bắc, có một tốp chừng chục kỵ sĩ đang phóng đi, bụi cuốn tung mù mịt. Kỵ sĩ mặc đồ đen, cưỡi ngựa ô, và một cỗ xe cũng màu đen, trông như một đám mây đen bay miết.

Thật xin lỗi mọi người vì thời gian qua không đăng truyện do ad bận quá. Cảm ơn các độc giả đã đọc. Nhớ vote, cmt và share truyện cho ta nha!!!

ẢO LINH KỲ

Quỷ Cổ Nữ
www.dtv-ebook.com

4. Oán Cũ (1).

Mạc Tông Trạch đã gặp được lão Khâu. Viên ngỗ tác cao niên đang mặt sừng mày sĩa này, nếu ngay bây giờ nằm xuống bãi cát ven hồ thì trông sẽ giống hệt một xác chết.

"Tuyệt đối không thể là Đoạn Chỉ Ma!" Liếc mắt qua mấy cái xác, lão Khâu kết luận ngay.

Mạc Tông Trạch gật đầu, "Vì thủ đoạn gây án không giống Đoạn Chỉ Ma ngày trước."

"Mấy nạn nhân này đều bị chặt ngón tay..." A Kiệt lại hấp tấp nói xen vào, "Nhưng, đúng là Đoạn chỉ ma chỉ giết phụ nữ và bổ đầu bổ khoái..."

Lão Khâu lừ mắt nhìn gã bổ khoái mới vào nghề, "Đoạn Chỉ Ma đã im hơi kín tiếng mười tám năm qua, chẳng có việc gì sao tự nhiên lộ mặt ra. Chưa hết, ba cái xác hầu như không có dấu vết vật lộn giãy giụa, lại bị chính binh khí của mình giết chết. Và, không chỉ có một hung thủ. Huống chi, ngày trước Đoạn Chỉ Ma giết bổ khoái chỉ bằng một nhát xuyên tim, sạch sẽ gọn gàng. Còn hung thủ giết ba người này lại hành động rườm rà phiền toái, tàn bạo khác thường."

A Kiệt lẩm bẩm, "Đoạn Chỉ Ma cũng tàn bạo khác thường mà. Y toàn giết phụ nữ vô tội, còn bôi vầy xác chết nữa." Rồi vội bổ sung một câu, "Nhưng tiểu nhân cũng không nói nhất định là y!"

Lão Khâu kể tóm tắt cho Mạc Tông Trạch chuyện xác chết đuối ở ven hồ

phía Tây bị cướp đi. Đám người khả nghi ấy mặc toàn đồ đen chạy theo đường cái phía Tây Bắc.

Mạc Tông Trạch nhìn chăm chăm về hướng Tây Bắc, thoáng nghĩ ngợi rồi nói, "Chẳng rõ nạn nhân đó có bị chém đứt ngón trỏ không? Lão cứ xem xét đi, ta đuổi theo họ." Nói rồi Mạc Tông Trạch phóng mình lên ngựa, loáng cái đã mất hút.

Lão Khâu thở dài, định ngăn ông ta nhưng cũng biết là không thể. Mạc Tông Trạch ham rượu bao năm, thể lực hao mòn mà tinh thần với công việc vẫn hăng hái. Lão cũng không rõ nên khâm phục hay nên cảm thương nữa.

Lão Khâu ngồi thụp xuống quan sát kỹ lưỡng ba thi thể rồi gọi A Kiệt đến lột hết quần áo của họ ra, lật qua lật lại xem xét hồi lâu. Cuối cùng lão đứng lên, tay vuốt bụng, "Thả chó!"

Không ai hồi đáp, cũng không thấy con chó nào.

Tiểu bố khoái A Kiệt cho biết, "Đã thả chó rồi!"

Nha môn phi Giang Kinh nuôi hai con chó săn mũi thính chuyên dùng cho phá án, sáng nay cả hai đều được cho đến ngửi vết thương của ba cái xác. Chúng theo các bố khoái đi đánh hơi mọi chỗ, đến giờ vẫn chưa về, chứng tỏ không tìm thấy manh mối nào.

Lão Khâu nói, "Gọi về!"

Hai con chó săn mau chóng được gọi về.

Lão Khâu rút thanh trường kiếm A Kiệt đang đeo, trở tấm lưng trần của xác chết cụt đầu, "Nhìn lưng xem, có gì khác thường?"

A Kiệt nheo mắt nhìn kỹ, không nhận ra điều gì khác thường.

Lão Khâu lại trở lưng cái xác mất tứ chi có làn da tím tái. A Kiệt cố lắm mới phát hiện được một mảng xam xám dài rộng khoảng hai tấc, màu da đậm hơn xung quanh chút ít, trông giống một vết chàm. Gã lại nhìn cái xác cụt đầu, ở lưng có vết xam tương tự. Xác phụ nữ bị phanh lồng ngực cũng thế! Lưng ba cái xác có cùng một kiểu vết chàm, thế thì chỉ có thể là...

"Trúng độc chưởng*!" A Kiệt buột miệng, đã hiểu ra vấn đề.

* Chưởng có nghĩa là lòng bàn tay. Chưởng trong võ công là cú đánh bằng lòng bàn tay. Chưởng môn là người nắm môn phái trong lòng bàn tay, tức là điều hành nó.

Xác chết không có dấu hiệu gãy giụa, rõ ràng là đều bị đánh lén từ phía sau bằng độc chưởng. Sau khi chết rồi, họ mới bị binh khí của mình xả thây.

Lão Khâu cầm trường kiếm rạch một đường trên lưng cái xác cụt đầu. Máu đen trào ra.

"Cha mẹ ơi!" A Kiệt bưng miệng bịt mũi. Mùi khảm kinh khủng xộc lên, may mà đã nôn sạch bữa sáng, không thì lúc này gã phải đi viếng thăm gốc liễu lần nữa rồi.

Lão Khâu không bịt mũi che miệng, nhưng cặp lông mày xam bạc cau rúm, miệng méo xệch, một lúc sau mới thở hắt ra, giọng khàn đặc, "Thả chó!"

Hai con chó săn chạy lại ngửi các vết máu, sủa gâu gâu rồi cùng chạy bổ về phía cánh rừng ở mạn Đông Bắc. Hai bố khoái nhanh chóng theo sau.

A Kiệt hỏi, "Độc chưởng này từ đâu ra?"

Lão Khâu đáp, "Biết thì nói xem!"

A Kiệt thú nhận, "Tiểu nhân thực sự không biết."

"Thế thì người chưa đủ tinh ý." Lão Khâu lắc đầu, "Còn nhớ ngày trước nói chuyện lan man, ta từng kể cho người biết mấy nhà hạ độc chưởng hiểm ác nhất thời nay không?"

A Kiệt đáp, "Tiểu nhân còn nhớ! Nhà họ Mao ở Tây Vân Nam này, Dịch tú tài phái Mang Sơn này, Nam Cung Thế Gia thôn Mộc Hoa này, Giang Nam Xuân hộ pháp của Tuyết Ưng giáo này..."

"Giang Nam Đông!" Lão Khâu lại lắc đầu, "Đó là các nhân vật công khai, nhưng vẫn còn vài kẻ rất kín tiếng, người quên rồi à?"

"Cái đầu tiểu nhân không thể bằng Khâu tiên sinh."

A Kiệt mới vào nghề mà đã học hỏi được như thế là cố gắng lắm rồi, lão Khâu cũng không gây khó dễ thêm nữa, "Được! Ta nhắc lại cho người biết. Hãy cố nhớ cho kĩ. Những kẻ ngầm hạ độc chưởng giết người, đa số là nhân sĩ của các danh môn chính phái..."

"Danh môn chính phái? Thế thì kì lạ quá!"

Lão Khâu cười nhạt, "Các nhân sĩ chính phái luôn lo sợ giết người sẽ làm ô uế tên tuổi trên giang hồ, nên mới bí mật ra tay bằng các ngón tà môn. Người nghĩ mà xem, ba kẻ đen đuôi này đều là người của các môn phái lớn, võ công không tầm thường, tại sao không có cơ hội đánh trả mà lại phải bỏ mạng sau một chưởng?"

A Kiệt bỗng hiểu ra, "Hung thủ cũng là danh môn chính phái, thậm chí hai bên là bạn với nhau, họ không chút đề phòng cho nên mới bị đánh lén!"

"Được! Người đã sáng mắt ra rồi đấy!" Lão Khâu thở dài, "Rõ ràng hung thủ không muốn để lộ thân phận chính phái, nên mới dùng độc chưởng để

đánh lén, sau đó lấy ngay binh khí của nạn nhân để xẻ thây họ. Người phá án nói chung, khi vừa nhìn thấy thi thể sẽ nghĩ rằng, trên giang hồ, ai có sở trường mượn sức đối phương để giết đối phương? Ai có võ công cao siêu đến mức chỉ một chiêu là hạ gục đối phương bằng vũ khí của chính họ?"

ẢO LINH KỲ

Quỷ Cổ Nữ
www.dtv-ebook.com

4. Oán Cũ(2)

"Đại nhân càng nói càng mở rộng thế này... Rốt cuộc là độc chưởng gì? Danh môn chính phái nào ra tay?" A Kiệt thì ham nghe, nhưng mặt khác gã cũng nôn nóng muốn biết.

Lão Khâu lại nhìn vết máu đen trên lưng thi thể, "Phái Lã Lương trăm năm trước từng xuất hiện một nhân tài, sáng tạo ra một loại độc chưởng kinh hồn... Thoạt đầu nhân tài này hạ sát chưởng môn của mình, khi bị các chưởng lão trong phái và vài chục cao thủ chính đạo vây đánh, bèn tiện tay tước đi nhiều sinh mạng nữa..."

"Lão huynh ấy hóa điên hay sao? Đang yên đang lành đi giết chưởng môn của mình?" A Kiệt hỏi.

"Ai bảo là "lão huynh" với "đang yên đang lành"? Nhân tài này là con gái của cựu chưởng môn kiêm phu nhân của tân chưởng môn, tên là Diêu Kha Nhi. Cô ta và chồng cùng học võ nghệ, là bạn từ thuở ấu thơ, ngay cả vị trí chưởng môn của chồng cũng phải nhờ cô ta giúp đỡ mới trang được. Nhưng tân chưởng môn, sau khi nắm quyền, đứng trên tám trăm đệ tử thì lộ rõ bản tính hiếu sắc, dạn dít với các nữ đệ tử chưa đủ, còn qua lại với đàn bà bên ngoài, thậm chí khuấy động đục vòng phàm trần của một thần ni phái Nga Mi. Vụ này bôi nhọ thanh danh của cả hai phái, những người đứng đầu thống nhất không làm to chuyện, nhưng phu nhân chưởng môn có lẽ thấy khó nuốt hận. Chỉ hiềm, võ công của cô ta nhiều nhất là ngang tầm với chồng thôi.

Sau khi vụ bê bối vỡ lở, biết vợ sẽ không dễ dàng bỏ qua, chưởng môn Lã

Lương luôn luôn cảnh giác, không ngủ chung giường, thậm chí không ở chung phòng. Phu nhân thì kiên trì chờ đợi, ngoài miệng nói 'Con người ta ai chẳng mắc sai lầm' nhưng sau lưng lại âm thầm luyện nội công. Rồi một cơ duyên may mắn khiến Diêu Kha Nghi làm quan với Hoàng Tiên Chi, đệ tử yêu của Hoàng Sơn Lão Mẫu. Hai người đã kết nghĩa tử muội.

Hai người phụ nữ đồng cảm, trao đổi tâm tình, thậm chí còn truyền cho nhau võ công bí truyền của phái mình. Diêu Kha Nhi vốn có năng khiếu với võ học, đã rút tía tinh hoa nội công của hai phái, tạo ra Hận lôi độc chương, rồi lại chọn lọc tinh túy kiếm pháp của hai phái kết hợp thành U linh thần kiếm hết sức quái dị thâm sâu."

A Kiệt gật gù, " Sau đó bà ta dùng Hận lôi độc chương và U linh thần kiếm giết chết chương môn Lã Lương?!"

"Còn phế võ công của thần ni phái Nga Mi kia nữa! Mấy trưởng lão đức cao vọng trọng của Lã Lương cùng một số nhân vật danh môn chính phái rảnh hơi quá bèn liên kết để 'phò tá chính nghĩa' và bị Diêu Kha Nhi đánh cho liểng xiểng. Lại thêm Hoàng Tiên Chi trợ lực, vụ này thành ra ầm ĩ giành hồ một thời."

A Kiệt bình luận,"Có lẽ hai mỹ nhân đó... lành dữ ít nhiều?"

"Ai bảo là hai mỹ nhân?" Lão Khâu bực mình, thanh niên giờ sao láu táu thế nhỉ! "Chuyện xảy ra cách đây cả trăm năm, chưa gặp bao giờ, sao biết là xấu hay đẹp? Chỉ biết họ đã ra tay hung tàn, thảm sát không biết bao nhiêu nhân sĩ các phái. Tuy nhiên, thiếu số không cự nổi đa số, sau vài trận ác chiến, hai bà thương tích đầy mình. Bấy giờ các trưởng lão phái Lã Lương nêu cao chính nghĩa lại vất vả đứng ra dàn xếp để hai bên đình chiến, không liều mình sát hại nhau nữa. Điều kiện giảng hòa cũng đơn giản, hai người đàn bà không phải chết, miễn là chấp nhận bị giam chung thân ở ngọn Kim Đinh núi Nga Mi, làm bạn với ngọn đèn và kinh Phật, sống đời cô quạnh, không

rời núi một bước."

"Sau đó thì sao?" A Kiệt nghe như nuốt từng lời.

"Không có sau đó!"

"Không có? Đang nghe hay!"

"Loạn đến thế chưa đủ à? Hai tỷ muội bọn họ bị giam trên núi Nga Mi cả đời, không thể ló mặt ra làm bữa nữa. Trăm năm trôi qua, tức là ngày nay, ta và người lại có may mắn chứng kiến Hận lôi độc chưởng tái xuất giang hồ! Một nhân sĩ võ lâm năm xưa từng tham gia vây bắt hai người này, đã chép lại rằng ai trúng độc chưởng lưng sẽ tím đen, khi rạch ra thì hôi thối kinh khủng."

"Mùi hôi thối kinh khủng, chính là mùi của độc chưởng. Tay ai có mùi ấy, kẻ đó chính là hung thủ, cho nên đại nhân mới cho thả chó đi truy lùng." A Kiệt hiểu ra nhưng lập tức lại ngờ vực, "Hai bà bị giam giữ suốt đời, không tái xuất giang hồ nữa, thì lấy đâu ra truyền nhân?"

"Chỉ có thể suy đoán mà thôi. Có lẽ ni cô Nga Mi nào đó hiểu học, hoặc muốn tu luyện theo đường tắt, nên đã xin Diêu Kha Nhi dạy tuyệt kỹ cho. Ta cho rằng Diêu Kha Nhi cũng không chịu nổi cô quạnh và càng không muốn độc chưởng mình dày công nghiên cứu bị thất truyền nên đã chiều ý họ, dạy chưởng pháp và kiếm pháp cho những người thành tâm. Sau đó, đời này sang đời khác, họ truyền lại cho nhau."

A Kiệt hỏi, "Liệu có phải bao năm qua Đoạn Chỉ Ma không gây án ở Giang Kinh là bởi y lưu lạc giang hồ rồi học được độc chưởng này?"

"Tại sao nhất thiết phải là Đoạn Chỉ Ma?" Lão Khâu bực mình.

A Kiệt khẽ nói, "Đại nhân biết nhiều hiểu rộng, ngoài Đoạn Chỉ Ma ra,

đại nhân đã nghe đến ai khác giết người xong còn chặt ngón tay nạn nhân nữa không?"

Lão Khâu ngần ngừ nghĩ bụng,, gã bồ khoái này nói không phải là không có lí. Tại sao lão cứ khẳng khẳng không phải Đoạn Chỉ Ma? Tại sao Mạc bồ đầu cũng nói không phải Đoạn Chỉ Ma? Cả hai đều đang cố ý né tránh vấn đề, thâm tâm mong sao hung thủ không phải là kẻ từng hoành hành ở phủ Giang Kinh khiến bao gia đình tan nát.

Bỗng nhiên, họ cùng biến sắc.

Có tiếng chó sủa từ xa vọng lại.

Nhớ bấm hình ngôi sao, cmt và share truyện cho ta nha! Cảm ơn đã đọc!

ẢO LINH KỲ

Quỷ Cổ Nữ
www.dtv-ebook.com

5. Thủy Chiến (1)

Mạc Tông Trạch cười con ngựa già đã gắn bó bao năm. Tên nó là Nhất Trương Hồng, cao lớn, chân dài, thuộc dòng ngựa quý Tây Lương*. Đây là quà nhạc phụ làm quan to ở kinh đô tặng ông và A Uyển trong ngày thành thân. Cả hai sánh vai cười ngựa từ kinh đô về Giang Kinh, trên đường ngao du sơn thủy, hành hiệp giang hồ. Hai con ngựa đã cùng họ tạo nên bao kí ức tuyệt vời. Nhưng không lâu sau đó, A Uyển bị sát hại. Với Mạc Tông Trạch, chết đi còn hơn là sống trong đau khổ.

* Một nước nhỏ tồn tại đầu thế kỉ 5, địa phận Tân Cương ngày nay.

Nhưng ông phải sống, can đảm mà sống, để không phụ công dưỡng dục của cha mẹ, không phụ lòng mấy trăm ngàn dân Giang Kinh đêm ngày mong mỏi được an cư lạc nghiệp, và không phụ ngọn lửa phục thù thiêu đốt trong lòng.

Nhưng tâm hồn ông thì đã chết. Kẻ nào giết người vợ hiền yêu quý của ông? Cho đến nay không ai đưa ra được câu trả lời. Các công sai của nha môn đều nói, bổ đầu tiên nhiệm của Giang Kinh là Lã Diệp Hàn bỗng lên cơn điên rồi ra tay, nhưng Mạc Tông Trạch biết, kẻ thù chính là Đoạn Chỉ Ma. Trong vòng năm năm, y đã giết vài chục phụ nữ vô tội, nạn nhân đều bị chặt ngón trỏ, Mạc phu nhân cũng bị chặt ngón trỏ, cho nên, hung thủ chỉ có thể là Đoạn Chỉ Ma.

Sau khi A Uyển và Lã Diệp Hàn chết, phó bổ đầu Mạc Tông Trạch lên làm bổ đầu, thực hiện tâm nguyện giữ gìn trị an địa phương. Ngay lập tức,

cơ ác mộng lại tái diễn. Phụ nữ và các bồ khoái tiếp tục bị giết hại, Mạc Tông Trạch cũng dần hiểu thêm về Đoạn Chỉ Ma, ông ngày càng cảm thấy mình tiến gần đến cái bóng ma tàn bạo ấy. Ông đã mấy lần bày diệu kế dụ Đoạn Chỉ Ma để bắt y, lần cuối cùng tưởng như sắp thành công... nhưng vì có chút sơ sẩy nên tên ác ma đã trốn thoát.

Suốt mười tám năm y không hề xuất hiện. Như thể đã tác oai tác quái đủ rồi, y tan biến vào hư vô. Mạc Tông Trạch tựa kẻ vừa tỉnh lại sau cơn ác mộng.

Nhưng hung thủ hôm nay thì sao? Đoạn Chỉ Ma tái xuất? Hay mười tám năm qua chỉ là một phần của cơn ác mộng, ông vẫn lạc lối trong đó với bao nỗi kinh hoàng, ánh đao bóng kiếm, nước mắt và máu tươi? Có phải ác mộng không, Mạc Tông Trạch vẫn nhớ những tháng ngày vui sướng nhất mà người vợ yêu quý đem đến cho ông. Ông vẫn nuôi con ngựa của A Uyển, tiếc là hai năm trước nó đã ra đi, chắc là để ông bớt thờ dài hoài niệm người thương? Hay để nhiều thêm nữa những đêm say mềm quên cả trời đất? Thế rồi Nhất Trọng Hồng trở thành nơi Mạc Tông Trạch gửi gắm nỗi nhớ nhung A Uyển. Nhìn nó, thì thầm chuyện trò với nó, ông cảm thấy người xưa vẫn ở bên mình.

Nhất Trọng Hồng tuy đã quá tuổi hai lăm, cũng cao niên rồi, nhưng vẫn là con ngựa mạnh mẽ thần tốc nhất nha môn, lúc này chở ông phi như bay trên đường cái. Cứ đi được một đoạn, hễ gặp quán rượu hay nhà dân, Mạc Tông Trạch đều dừng ngựa hỏi thăm xem họ có nhìn thấy đám người mặc đồ đen, cưỡi ngựa ô và một cỗ xe hay không.

Chạy nước đại hơn chục dặm, Mạc Tông Trạch thấy phía trước có quán trà và một ông già đang ngồi nhìn ra đường ngóng khách. Ông hỏi thăm mấy câu rồi giật ngựa quay ngược lại. Được một quãng ông rẽ đường cái, phóng ra bờ sông Thanh An. Mạc Tông Trạch có một suy đoán khá táo bạo, chắc chắn đám người mặc áo đen cướp xác không muốn bị người của nha môn

truy bắt, nhất là chính còn có một cỗ xe, cứ đi đường cái thì sớm muộn gì cũng bị đuổi kịp. Nếu là ông, ông sẽ thế nào? Sẽ trốn bằng đường thủy. Vờ chạy một đoạn đường bộ để đánh lừa đối phương, nhưng thực tế là bố trí thuyền để đi men theo triền sông, hoặc đi đường thủy một quãng, sau đó lại chuyển sang đường bộ.

Kế hoạch này đòi hỏi một sự sắp xếp kín kẽ và tốn kém cả tiền bạc lẫn sức người, hạng đầu đường xá chợ tuyệt nhiên không làm được. Đám người ngựa đen sì này, chắc hẳn phải có thực lực. Lúc này Mạc Tông Trạch hỏi thăm nhiều người, họ đều nói có nhìn thấy toán kị sĩ, chỉ riêng ông già hàng nước bảo không hề thấy. Tức là trước khi đến đoạn quán nước, bọn người kia đã rẽ xuống bờ sông.

Dọc sông Thanh An đến thành Giang Kinh, địa thế hai bờ phức tạp, chỉ thuyền nhỏ mới dễ đi. Đám người đó đem theo một xác chết, kiểu gì cũng đặt trong hòm gỗ cho kín đáo và dễ bảo quản, nên thuyền tiếp ứng phải là thuyền cỡ trung. Chỉ có vài bến đậu được thuyền cỡ trung ở vùng này, và quanh đây chỉ có một bến như thế, bến Lỗ Lân.

Lỗ Lân cách xa thôn xóm cư dân, nhưng nước sâu, bãi sông phẳng, và cũng gần đường cáu, nên thường có thuyền hàng và thuyền chở khách cập bến. Dù thế, đây vẫn là bến thuyền vắng vẻ nhất Giang Kinh. Từ đường cái đến bến thuyền phải đi qua một khu rừng thưa và đoạn đường đất, mặt đường có nhiều dấu vết lộn xộn còn mới. Mạc Tông Trạch đoán không sai, lúc bến thuyền lọt vào tầm mắt, lòng ông bỗng trĩu nặng.

Một con thuyền buồm cỡ trung trông khá đơn sơ đang chậm rãi bẻ lái tách khỏi bờ.

Nhớ vote, cmt và share truyện nha! Cảm ơn đã đọc!